

Arrest

nr. 114 273 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent meerderjarig. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Sheikhan (regio Jokan), gelegen in het district Hissarak van de provincie Nangarhar. U verklaart dat uw vader al van vóór uw geboorte lid was van Hezb-i-Islami. Uw vader bewerkte zijn eigen velden en werd later lid van de taliban. Volgens uw verklaringen kwam uw vader, drie jaar geleden, in 1389 (21 maart 2010 – 20 maart 2011 volgens de westerse kalender) om tijdens een bombardement van de Amerikanen in Torghar. U verklaart dat in Torghar vele talibanleden actief zijn en dat er naast uw vader nog 15 of 16 andere talibanleden omkwamen. Ongeveer één tot anderhalf jaar na de dood van uw vader benaderde een collega van M. A. (...), de talibancommandant van uw vader, uw oom langs moederszijde (S. (...)), die in Kharee Zawara te Hissarak woonachtig is. Hij informeerde naar u en zei dat u zich bij de taliban moest aansluiten, omdat

uw vader in het verleden lid was van de taliban. Eens kwamen de taliban ook naar uw huis. U was op dat moment in het huis van uw oom langs moederszijde. Ze vroegen aan uw moeder waar u was en zeiden ook dat zij haar broer, uw oom langs moederszijde, al naar u gevraagd hadden. Uw moeder zei dat ze niet wist waar u was. Daarna kwam uw moeder naar het huis van uw oom om jullie in te lichten over de komst van de taliban. Die nacht verbleef u bij uw oom. Uw moeder en oom vonden dat uw leven in gevaar was en de volgende dag verliet u Afghanistan. Vanuit Jalalabad bracht een smokkelaar u naar Nimroz. Via Iran en Turkije reisde u verder naar Griekenland. Vervolgens reisde u verder via Italië en Frankrijk naar België waar u na een reis van vijf tot vijfenhalve maand aankwam op 18 mei 2012 en er op 21 mei 2012 asiel aanvraag. Uw verklaarde geboortedatum werd niet aanvaard en op 25 november 2012 werd van rechtswege de voogdij over u beëindigd.

Ter staving van uw asiel relaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, de partijkaart van Hezb-i-Islami van uw vader en de enveloppe waarin alles u werd opgestuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. Uit het geheel van uw verklaringen moet verder worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw vader actief was bij Hezb-i-Islami en de taliban en dat de taliban u na de dood van uw vader wilden rekruteren.

Vooreerst hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat uw vader lid was van Hezb-i-Islami. U weet nagenoeg zo goed als niets af over de activiteiten van uw vader bij deze groepering. Dit roept ernstige twijfels op bij uw beweringen dienaangaande. Zo kan u niet met zekerheid zeggen wanneer uw vader lid werd van Hezb-i-Islami. U denkt van vóór uw geboorte. U weet ook niet of uw vader nog lid was van Hezb-i-Islami toen hij stierf. U geeft enkel aan dat hij bij de taliban ging (CGVS, p. 12). Wanneer uw vader de overstap gemaakt zou hebben naar de taliban weet u echter niet. Verder weet u ook niet of uw vader een bepaalde functie had binnen Hezb-i-Islami. U verklaart dat u daar geen details over heeft en u niet weet of hij een belangrijke positie had of niet (CGVS, p. 12). Dat u geen enkele informatie heeft over het lidmaatschap van uw vader bij Hezb-i-Islami is merkwaardig. Zeker gezien u de partijlidkaart van uw vader voorlegt en mogelijk uit dit document op eenvoudige wijze meer details kunnen gehaald worden betreffende het lidmaatschap van uw vader (CGVS, p. 11, DVZ verklaring, vraag 26). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via anderen, op de hoogte zou zijn van de inhoud van dit document. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid betreffende uw verklaringen omtrent het lidmaatschap van uw vader van Hezb-i-Islami.

Vervolgens heeft u ook niet aannemelijk kunnen maken dat uw vader samenwerkte met de taliban. Ook over de activiteiten van uw vader bij deze groepering weet u zo goed als niets af. Dit roept ernstige twijfels op bij uw beweringen dienaangaande. Zo weet u niet sinds wanneer uw vader actief was bij de taliban en kan u niet ook niet aangeven wanneer u te weten kwam dat uw vader actief was bij de taliban. U stelt dat u wist dat uw vader omging met de taliban, maar het niet duidelijk is wanneer hij lid werd. U weet niet of hij nog jong was of niet (CGVS, p. 13). Aangezien uw vader de overstap maakte van Hezb-i-Islami naar de taliban mag van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de reden van zijn overstap. Waarom uw vader zich aansloot bij de taliban weet u verder niet (CGVS, p. 13). Gepeild naar de activiteiten van uw vader bij de taliban, blijkt u niet te weten waarmee uw vader bezig was bij de taliban (CGVS, p. 13). Zo stelt u dat hij deelnam aan gevechten, aan jihad deed met andere talibanleden en naar vergaderingen van de taliban ging. (CGVS, p. 13). U kan deze vage verklaringen echter niet verder toelichten. U weet immers niet welke functie uw vader had binnen de taliban en of hij betaald werd of niet voor zijn activiteiten (CGVS, p. 13-14). U kent ook geen namen van plaatsen waar uw vader ging vechten en weet ook niet waar de vergaderingen van de taliban plaatsvonden (CGVS, p. 13, 15). U weet wel dat uw vader samenwerkte met commandant M. A. (...), maar namen van andere talibanleden waarmee uw vader zou samenwerken, kent u dan weet niet (CGVS, p. 13). Gezien uw bewering dat uw vader aan jihad deed, wordt u gevraagd om uit te leggen wat dit precies inhoudt. U geeft onder meer aan dat dit betekent dat er buitenlandse troepen in het land zijn. Wat de mening van uw vader in verband met de aanwezigheid van buitenlandse troepen in Afghanistan is, weet u echter niet (CGVS, p. 14). Bovendien verklaart u dat jihad niet betekent dat je een zelfmoordaanslag doet of jezelf opblaast (CGVS, p. 14). Dat u als zoon van een talibanlid dergelijke zaken verkondigt is bevreemdend aangezien algemeen bekend is dat de taliban onder meer door het plegen van zelfmoordaanslagen jihad voert. Verder is het bevreemdend vast te stellen dat u als zoon van een talibanlid niet naar een madrassa bent gegaan voor koranlessen. U heeft zelfs thuis nooit koranlessen gekregen, wat toch opmerkelijk is gezien u beweert dat uw vader een religieus man was (CGVS, p. 4, 14). Daarbij, algemeen is immers geweten dat de taliban bekend staan om hun islamitisch fundamentalisme. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de samenwerking van uw vader met de taliban.

Dat u nog jong was en uw vader niet over zijn werkzaamheden bij de taliban vertelde is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis omtrent de activiteiten van uw vader bij de taliban (CGVS, p. 13, 15). U stelt immers dat de activiteiten van uw vader bij de taliban verbonden zijn met de recente problemen die u kende in Afghanistan met de taliban. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw moeder en oom langs moederszijde wel op de hoogte waren van de activiteiten van uw vader bij de taliban en u daar ook over vertelden (CGVS, p. 13-14). Omwille van de activiteiten van uw vader werd u immers ook gevisieerd door de taliban. Na de dood van uw vader wilden de taliban u immers rekruteren, omdat uw vader actief was geweest bij de taliban (CGVS, p. 12). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via anderen, beter geïnformeerd zou zijn betreffende de activiteiten van uw vader voor de taliban.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw vader en ondermijnen ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, gezien de activiteiten van uw vader voor de taliban een dermate belangrijke rol spelen in uw vluchtrelaas. Uw problemen met de taliban en uw eigen vrees voor vervolging zijn volgens u immers rechtstreeks gelinkt aan de activiteiten van uw vader bij de taliban (CGVS, p. 12).

Uw verklaringen omtrent uw eigen problemen met de taliban zijn verder ook allerm minst overtuigend gebleken. Zo verklaart u dat de taliban na de dood van uw vader naar het huis van uw oom gingen en zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten, omdat uw vader al lid geweest was van de taliban (CGVS, p. 12). U weet echter niet wanneer de taliban uw oom in dit verband benaderd hebben (CGVS, p. 16). U stelt wel dat de taliban één tot anderhalf jaar na de dood van uw vader naar u thuis kwamen om bij uw moeder naar u te informeren (CGVS, p. 12, 16). Als de taliban wilden dat u na de dood van uw vader zijn plaats zou innemen is het echter bevreemdend dat zij één tot anderhalf jaar gewacht zouden hebben om u te komen rekruteren. Zelf bent u dan weer nooit aangesproken door de taliban (CGVS, p. 16). U weet verder niet wie de talibanleden waren die u kwamen rekruteren. Zo verklaart u dat u hun namen niet kent, maar dat zij afkomstig zijn uit de regio Daag Kala Gano. Deze verklaring is echter louter op vermoedens gebaseerd. Als u immers gevraagd wordt hoe u weet dat zij van die regio afkomstig zijn stelt u enkel dat Daag Kala Gano een taliban gerelateerd dorp is en dat er ook taliban zijn in de bergen van Hissarak (CGVS, p. 17). Hieruit kan dus onmogelijk afgeleid worden dat de taliban die u wilden rekruteren van daar afkomstig zouden zijn. Waarom deze talibanleden u wilden rekruteren weet u niet. U vermoedt enkel dat ze wilden dat u wapens droeg voor hen of dat u een bom zou moeten doen ontploffen (CGVS, p. 17). Deze vage verklaringen overtuigen niet en ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Tot slot weet u ook niet of uw familie nog problemen gekend heeft met de taliban na uw vertrek. U vroeg het niet (CGVS, p. 17). Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u beschikt over aanwijzingen dat de taliban nog naar u op zoek waren na uw vertrek, stelt u dat u het niet weet en er ook niet naar gevraagd heeft (CGVS, p.18). Gezien u vanuit België nog contact had met uw moeder mag verwacht worden dat u ook hieromtrent precieze en concrete informatie zou kunnen geven (CGVS, p.6). Dat u bij uw familie zelfs niet gepeild zou hebben naar de situatie en problemen voor hen en uzelf na uw vertrek getuigt verder van een weinig interesse in uw eigen situatie en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara dient hoogstens als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit (CGVS, p. 11). Behoudens uw leeftijd worden deze gegevens niet in twijfel getrokken. De partijlidkaart van uw vader werd hierboven al deels besproken (CGVS, p. 11). Bijkomend kan hierover nog worden opgemerkt dat documenten, zoals de partijlidkaart van uw vader, slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Van uw beweerde problemen met de taliban legt u dan weer geen documenten voor.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) hoewel u uit het district Hissarak afkomstig bent. U bent namelijk een jonge, meerderjarige en gezonde man, die in staat is te werken. Bovendien spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p. 4). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte u over voldoende financiële middelen, om uw reis naar Europa te financieren, bezit uw familie eigen landbouwgronden en kreeg u financiële steun van uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 4, 12). U maakt het dan ook niet aannemelijk dat u zich niet in een andere regio in Afghanistan zou kunnen vestigen (CGVS, p. 17). Gezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn bevonden zijn er, vanuit het kader van uw asioldossier bekeken, bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een

hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet (onbestaande en waarschijnlijk bedoeld "artikel 48"), wijst de Raad erop dat artikel 48 bepaalt: "Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden". Artikel 48/2 bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat haar vader lid was van Hezb-i-Islami, wenst verzoekende partij op te merken dat haar vader reeds lid was voor haar geboorte en dat zij nog een peuter was toen haar vader lid werd van de Taliban. Het is in die omstandigheden niet verwonderlijk dat zij geen exacte data kan geven omtrent zijn lidmaatschap. Het is ook zo dat zij nooit vragen heeft gesteld over zijn functie binnen deze groepering enerzijds omdat het cultureel moeilijk ligt om dergelijke vragen te stellen aan haar vader en anderzijds omdat zij er op dat ogenblik het belang niet van inzag.

Verzoekende partij wenst nog op te merken dat zij, hoewel zij hier niet veel informatie over heeft, in het kader van haar medewerkingsplicht wel alle bewijsstukken heeft overgemaakt die zij heeft en dat de lidkaart die zij heeft neergelegd minstens als een begin van bewijs dient te worden beschouwd voor het feit dat haar vader effectief lid was van deze groepering. In dit verband wijst zij er nog op dat zij niet in staat is om de inhoud van deze lidkaart te lezen aangezien zij analfabeet is.

Tot slot haalt verzoekende partij aan dat haar problemen hun oorsprong vinden in het feit dat haar vader lid was van de Taliban. Diens lidmaatschap bij Hezb-i-Islami kan derhalve hoe dan ook niet als een essentieel element in haar asielrelaas worden beschouwd.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet met zekerheid kon zeggen wanneer haar vader lid werd van Hezb-i-Islami, dat zij niet wist of hij nog steeds lid was van deze groepering toen hij stierf, dat zij niet kon zeggen wanneer haar vader de overstap heeft gemaakt naar de Taliban en dat zij verder ook niet wist of hij een bepaalde functie had bij Hezb-i-Islami en of hij er een belangrijke positie bekleedde. Verzoekende partij tracht dit quasi totale gebrek aan kennis goed te praten door erop te wijzen dat zij toen nog zeer jong was, dat het cultureel moeilijk lag om bepaalde vragen te stellen aan haar vader en dat zij er toen niet het belang van inzag om dergelijke zaken te weten. De Raad wijst er echter op dat de vader van verzoekende partij volgens haar verklaringen is overleden op 20 maart 2011. Aangezien in de bestreden beslissing, die dateert van 8 juli 2013, vermeld wordt dat verzoekende partij als meerderjarig kan worden beschouwd, kan worden aangenomen dat verzoekende partij tijdens de laatste jaren dat zij nog bij haar vader heeft gewoond toen hij nog leefde, geen kind meer was. Het komt dan ook uiterst onaannemelijk over dat verzoekende partij nagenoeg niets kon zeggen over het lidmaatschap van haar vader bij Hezb-i-Islami en diens overstap naar de Taliban, waarbij de Raad nog opmerkt dat niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat van haar wordt verwacht dat zij dienaangaande "exacte data" zou kunnen verschaffen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar moeder meer informatie had over zijn activiteiten ("*Mijn moeder zei dat, want mijn moeder wist waar hij ging en waar hij was*", administratief dossier, stuk 4, p. 14). Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij heeft opgemerkt dat verzoekende partij de partijkaart van haar vader heeft neergelegd en dat zij mogelijk uit dit document op eenvoudige wijze meer details had kunnen halen betreffende het lidmaatschap van haar vader bij Hezb-i-Islami. Volgens verzoekende partij mag er dan ook worden

verwacht dat verzoekende partij, eventueel via anderen, op de hoogte zou zijn van de inhoud van dit document, hetgeen echter niet het geval is. Het excuus dat zij deze informatie niet kan lezen omdat zij analfabeet is, gaat dan ook niet op, waarbij de Raad er nog op duidt dat verzoekende partij op heden, nadat zij in de weigeringsbeslissing al gewezen werd op het feit dat het belangrijk is dat zij op de hoogte is van dit document, schijnbaar nog steeds niet de moeite heeft genomen om zich met de hulp van andere personen te informeren over de inhoud van de partijlidkaart.

Voorts benadrukt de Raad dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Zo is de ongeloofwaardigheid van het relaas eveneens gebaseerd op de vaststelling dat verzoekende partij evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat haar vader samenwerkte met de Taliban – verzoekende partij wist zo goed als niets af over de activiteiten van haar vader bij deze groepering, legde merkwaardige verklaringen af over het begrip jihad en stelde dat zij, ondanks het feit dat haar vader een religieus man was, nooit koranlessen heeft gekregen – dat haar verklaringen over haar eigen problemen met de Taliban ook allerminst overtuigend zijn – zij wist niet wanneer de Taliban haar oom hadden benaderd, wie de Talibanleden waren die haar kwamen rekruteren, vanwaar zij afkomstig waren en waarom zij haar wilden rekruteren en het is volgens verwerende partij vreemd dat de Talibanleden één tot anderhalf jaar hebben gewacht na de dood van haar vader om naar haar te komen informeren – en dat zij zich niet eens heeft geïnformeerd bij haar familie of die nog problemen hebben gekend met de Taliban na haar vertrek en of zij door hen wordt gezocht. In die optiek kan de partijlidkaart die zij heeft bijgebracht dan ook niet als een begin van bewijs worden aanvaard voor haar beweerde problemen met de Taliban, aangezien, zoals verwerende partij eveneens heeft gesteld in haar beslissing, dergelijke documenten dienen te worden bijgebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het feit dat verzoekende partij zich de moeite heeft getroost om de partijlidkaart van haar vader mee te nemen en neer te leggen in het kader van haar asielprocedure, erop wijst dat zij zich toch wel degelijk bewust was van het belang van deze activiteiten.

Betreft, ten slotte, het argument dat het lidmaatschap van haar vader bij Hezb-i-Islami geen essentieel element uitmaakt van haar asielaanvraag, omdat haar problemen gelinkt zijn aan het lidmaatschap van haar vader bij de Taliban en niet bij Hezb-i-Islami, wijst de Raad erop dat van een asielaanvraag, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Hoewel het lidmaatschap van haar vader bij Hezb-i-Islami niet rechtstreeks gelinkt is aan haar vlucht uit Afghanistan, kan van verzoekende partij wel degelijk worden verwacht dat zij ook hier duidelijke en omstandige verklaringen over aflegt.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat haar vader samenwerkte met de Taliban, geeft verzoekende partij toe dat zij inderdaad niet veel informatie kon geven over diens activiteiten voor de Taliban, maar benadrukt zij dat zij alle informatie heeft gegeven die zij had. Zo heeft zij vermeld dat haar vader regelmatig voor enkele dagen vertrok en dat zij wist dat hij dan met de Taliban ging vechten. Zij heeft tijdens haar gehoor verder nog kunnen aangeven dat haar vader samenwerkte met M.A., een commandant afkomstig van Daag Kalagenay en dat haar vader naar vergaderingen ging. Het feit dat zij niet kon zeggen waar die vergaderingen juist plaatsvonden, is volgens verzoekende partij niet meer dan normaal, aangezien het niet gebruikelijk is voor de leden van de Taliban om dergelijke informatie mee te delen. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij eveneens heeft gemeld dat zij via haar moeder te weten is gekomen dat, wanneer haar vader vertrok, dit was omdat hij activiteiten had voor de Taliban. Ook heeft zij tijdens haar gehoor gesteld dat haar vader nooit met haar sprak over zijn activiteiten omdat zij toen nog een kind was en heeft zij kunnen uitleggen in welk incident haar vader om het leven is gekomen. Het was bij een bombardement van de Amerikanen waarbij 15 of 16 Taliban zijn overleden, waaronder haar vader maar ook M. A. en A..

Het is derhalve niet correct te stellen dat zij in het geheel geen informatie kon geven over haar vader, concludeert verzoekende partij. Zij benadrukt hierbij nogmaals dat zij alle informatie heeft meegedeeld waarover zij beschikte en dat zij deze informatie heeft vernomen via haar moeder en haar oom. Deze personen konden haar niet meer informatie verschaffen omtrent de activiteiten van haar vader omdat haar moeder, als Afghaanse vrouw, niet veel informatie kreeg van haar echtgenoot omtrent zijn exacte activiteiten en omdat haar oom de broer van haar moeder is en hij dus geen rechtstreekse bloedband had met haar vader.

Betreft de opmerking dat het bevreemdend is dat verzoekende partij als zoon van een Talibanlid niet naar een madrassa is gegaan voor koranlessen en dat zij zelfs thuis nooit koranlessen heeft gevolgd, legt verzoekende partij uit dat zij nooit de kans heeft gehad om naar school te gaan omdat de dichtstbijzijnde school meer dan tweeënhalf uur van haar dorp was. In haar dorp was er ook geen koranschool. Er was slechts een kleine moskee in het dorp en noch haar nichten noch haar neven in het dorp hebben ooit enige scholing genoten.

2.2.5.2. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij niet wist sinds wanneer haar vader lid was bij de Taliban en waarom hij zich bij hen had aangesloten, dat zij niet kon aangeven wanneer zij te weten kwam dat haar vader actief was bij de Taliban en dat zij slechts vage verklaringen gaf toen werd gepeild naar activiteiten van haar vader bij de Taliban. Zo kon verzoekende partij niet zeggen welke functie haar vader had binnen deze groepering en of hij betaald werd voor zijn activiteiten en kon zij geen namen geven van plaatsen waar haar vader ging vechten. Net zo min wist zij te zeggen waar de vergaderingen van de Taliban plaatsvonden. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij wel wist dat haar vader samenwerkte met commandant M. A., doch dat zij geen namen kent van andere personen waarmee haar vader zou hebben samengewerkt. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verzoekende partij, op de vraag wat jihad betekent, vreemde en lacunaire verklaringen heeft afgelegd.

Dit essentiële gebrek aan kennis kan niet worden goedgepraat door de uitleg dat zij bepaalde zaken wel kon weergeven en dat zij alle informatie waarover zij beschikte heeft meegedeeld. Waar verzoekende partij nog specifiek aanvoert dat het niet meer dan normaal is dat zij niet kon zeggen waar die vergaderingen met de Taliban juist plaatsvonden, aangezien het niet gebruikelijk is voor de leden van de Taliban om dergelijke informatie mee te delen, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor nochtans het volgende heeft verklaard: *“Mijn moeder zei dat, want mijn moeder wist waar hij ging en waar hij was”* (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Daar waar verzoekende partij er vervolgens nog op wijst dat zij tijdens haar gehoor heeft vermeld dat haar vader nooit met haar sprak over zijn activiteiten omdat zij toen nog een kind was, duidt de Raad erop dat aangaand excuus reeds door verwerende partij werd besproken in haar beslissing: *“Dat u nog jong was en uw vader niet over zijn werkzaamheden bij de taliban vertelde is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis omtrent de activiteiten van uw vader bij de taliban (CGVS, p. 13, 15). U stelt immers dat de activiteiten van uw vader bij de taliban verbonden zijn met de recente problemen die u kende in Afghanistan met de taliban. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw moeder en oom langs moederszijde wel op de hoogte waren van de activiteiten van uw vader bij de taliban en u daar ook over vertelden (CGVS, p. 13-14). Omwille van de activiteiten van uw vader werd u immers ook geviseerd door de taliban. Na de dood van uw vader wilden de taliban u immers rekruteren, omdat uw vader actief was geweest bij de taliban (CGVS, p. 12). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via anderen, beter geïnformeerd zou zijn betreffende de activiteiten van uw vader voor de taliban.”* In dit verband stelt verzoekende partij dat deze personen haar niet meer informatie konden verschaffen omtrent de activiteiten van haar vader omdat haar moeder, als Afghaanse vrouw, niet veel informatie kreeg van haar echtgenoot omtrent zijn exacte activiteiten en omdat haar oom de broer van haar moeder is en hij dus geen rechtstreekse bloedband had met haar vader. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor veel vragen kreeg voorgescheteld over het lidmaatschap van haar vader bij de Taliban en de activiteiten die hij voor hen zou hebben verricht, doch dat verzoekende partij op geen enkel moment heeft verklaard dat zij (via haar moeder of haar oom) geen verdere informatie kon verkrijgen hierover om de voormelde redenen (administratief dossier, stuk 4). Deze uitleg wordt door de Raad dan ook als een *post factum* verklaring beschouwd. Bovendien dient nogmaals te worden aangestipt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat haar moeder wel degelijk wist waar haar vader naartoe ging en waar hij was (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Indien haar moeder van dergelijke zaken op de hoogte zou zijn geweest, acht de Raad het dan ook voor de hand liggend dat haar moeder dan ook bijvoorbeeld zou hebben geweten of haar vader voor zijn activiteiten bij de Taliban zou zijn betaald of niet.

Aangaande de uitleg dat verzoekende partij nooit de kans heeft gehad om naar school te gaan omdat de dichtstbijzijnde school meer dan tweeënhalf uur van haar dorp was en dat er in haar dorp geen koranschool was, constateert de Raad dat verzoekende partij eveneens heeft verklaard dat zij ook thuis nooit koranlessen heeft gehad, terwijl zij heeft verklaard dat haar vader een zeer religieus man was en het algemeen geweten is dat de Taliban bekend staan om hun islamitisch fundamentalisme. Het is volgens de Raad dan ook zeer opmerkelijk dat verzoekende partij, wiens leeftijd op het moment dat haar vader gestorven is duidelijk geen *infans* meer was, op geen enkel moment enige vorm van onderwijs heeft genoten over het geloof waarvoor haar vader zich op een zeer radicale en intensieve manier inzette.

2.2.6.1. Nopens de opmerking dat het bevreemdend overkomt dat de Taliban nog één tot anderhalf jaar zouden hebben gewacht na de dood van haar vader vooraleer zij haar kwamen rekruteren, licht verzoekende partij toe dat zij vermoedt dat de Taliban er een zekere periode overheen hebben laten gaan omdat zij toen nog jong was.

Verder geeft verzoekende partij nog aan dat er naar aanleiding van de vraag om haar te laten aansluiten bij de Taliban een gesprek heeft plaatsgevonden tussen haar moeder en haar oom en dat er, aangezien haar moeder hier absoluut tegen was en een weigering om zich bij hen aan te sluiten een risico inhield, snel werd beslist dat zij het land diende te verlaten. Haar oom heeft toen haar uitreis uit Afghanistan geregeld.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat de verklaring die verzoekende partij naar voor schuift teneinde de door verwerende partij opgeworpen merkwaardigheid plausibel te doen overkomen, vanzelfsprekend niet overtuigt, aangezien het een hypothetische verklaring betreft. In dit verband wenst de Raad er volledigheidshalve wederom op te wijzen dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en dat aangaand motief derhalve dient te worden geplaatst in de context van de overige vaststellingen die verwerende partij *in casu* heeft gedaan. Zo heeft verwerende partij, betreft de conclusie dat verzoekende partij haar eigen problemen met de Taliban niet aannemelijk kan maken, eveneens gemotiveerd dat verzoekende partij niet weet wanneer de Taliban haar oom hebben benaderd om haar te rekruteren en dat zij niet weet waarom de Talibanleden haar precies wensten te rekruteren. Verwerende partij heeft tevens vastgesteld dat verzoekende partij zelf nooit werd aangesproken door de Taliban en dat haar verklaring dat de Talibanleden die haar kwamen ronselen afkomstig waren uit de regio Daag Kala Gano, louter op vermoedens gebaseerd is. Aangezien verzoekende partij met betrekking tot voormelde vaststellingen in haar verzoekschrift geen concrete argumenten aanbrengt, worden deze door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Wat het tweede deel van de argumentatie betreft, ziet de Raad niet in hoe dergelijke uitleg, die een herhaling betreft van een deel van haar asielrelaas, enig ander licht kan werpen op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met betrekking tot het motief dat zij, hoewel zij nog contact onderhoudt met haar moeder in Afghanistan, geen pogingen heeft gedaan om zich te informeren over de stand van zaken met betrekking tot haar problemen, hetgeen wijst op een desinteresse in haar eigen situatie, met geen woord rept in haar verzoekschrift. Deze bevindingen worden dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd door de Raad.

2.2.8. Waar verzoekende partij er in het verzoekschrift nog op wijst dat er geen tegenstrijdigheden werden gevonden in haar verklaringen, duidt de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar eveneens uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (zie *supra*). De opmerking in kwestie biedt dan ook geen enkel soelaas.

2.2.9.1. Verzoekende partij stelt dat zij vasthoudt aan het feit dat zij een risico loopt om in geval van terugkeer naar Afghanistan te worden geïsoleerd door de Taliban, aangezien zijzelf noch haar familie wensen dat zij zou toetreden tot deze groepering. Zij beschikt dan ook niet over een “veilig vluchtalternatief” in Jalalabad, zoals verwerende partij voorhoudt in haar beslissing.

2.2.9.2. De Raad bemerkt dat het louter vasthouden aan haar bewering dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst wel degelijk het risico loopt om door de Taliban te worden geïsoleerd, zinledig is, aangezien, zo blijkt uit het voorgaande, aan deze verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Om die reden heeft het evenmin nut te betogen dat zij omwille van haar vrees ten opzichte van de Taliban niet over een binnenlands vluchtalternatief zou beschikken in Jalalabad.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Deze motivering van verwerende partij wordt – afgezien van het in punt 2.2.9.2. besproken argument – door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT